

στιχουργ. 55 — Λεξ. Μπριγκ. ἀναβριβιλάζω Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βελάζω. Ὁ τύπ. ἀβριβιλάζω κατὰ διπλασιασμόν ἐκ τοῦ ἀναβιλάζω διὰ τοῦ διαμέσου *ἀναβιβιλάζω. Πβ. ἀναβύζω - ἀναβιβλύζω, βάτσινα - βαβάτσινα, χάλιν - χαχάλιν, τοῖτος - τοίτικοις. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. κωνητ. 18.

1) Βελάζω δυνατά, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων Ἡπ.: ὁμαύστηκε ἡ γίδα μου καὶ ἀναβέλαξε ἀπ' τοῖς φωνέ. β) Ἰλακτῶ, ἐπὶ κυνὸς Ἡπ.: Ἀναβέλαξαν τὰ σκ'λὰ ἀπόψε. Ἰνών. ἀλυχτένω, ἀλυχτομανῶ 1, ἀλυχτουρῶ 1, ἀλυχτῶ Α 1, γαβγίζω, ὑλάζω. 2) Γοῶ, θρηνῶ φερῶς, ὀλολύζω, ἐπὶ ἀνθρώπων Ἡπ.: Ἀναβέλαξαν οἱ ἀναῖκες ἀπ' τὰ κλάματα. β) Κλαυθυμυρίζω πολύ, ἐπὶ παιδιῶν Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) — ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναβριβιλάξε τὸ μωρὸ Ἀλμυρ. || Φρ. Νὰ μὴ σοῦ ἀναβ'λιάξη παιδί! (νὰ μὴν ἀποκτήσης τέκνον! Ἀρὰ) Ἀργυροῦδ. || Ποίημ.

Μόνε ἀκούν ποῦ ἀναβ'λιάζουν τὰ παιδιὰ καὶ τοὺ σκύλλους ποῦ ἐχύσαν καὶ ἀλυχτούσαν ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. Πβ. βελάζω. 3) Φωνάζω ὑπερβολικῶς, διαλαλῶ δυνατά Ἡπ. Κεφαλλ.: Ἀναβέλαξε ὁ κόσμος ἀπ' τοὺς φόρους.

*ἀναβέλαξι ἡ, ἀνάβ'λιαξι Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 44 Ἡθῆ, ἔθιμα 130 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβελάζω, παρ' ὃ καὶ ἀναβ'λιάζω, ὅθεν ὁ τύπ. ἀνάβ'λιαξι.

1) Θρηῖνος, κοπετὸς Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ, ἔθιμα 130: Ἐκεῖνες ποῦ λιγώτερο μὲ ἀγαπούσανε ἐκάμανε τὴν περισσότερη ἀνάβ'λιαξι ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. 2) Φωνή, θόρυβος Κεφαλλ. ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 44: Ποίημ.

Τότες ἐγίνηκ' ἓνα ταρνανάι
μὲν ἀνάβ'λιαξι, μὲν ἀπελπισία
ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν.

ἀναβιγλίζω ἀμάρτ. ἄνεβιγλίζω Α.Ρουμελ.(Σωζόπ.) Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. βιγλίζω.

Παρατηρῶ, ἐξετάζω τὰ πέριξ ἀπὸ τῆς βίγλας, ἥτοι τῆς σκοπιᾶς: Ἄσμ.

Σ τὴ βίγλα ἐνεβίγγλισε σὰν πεινασμένος λύκος,
δὲ γλέπει δέκα κ' ἐκατό, μόν' γλέπει χιλιάδες.

ἀναβλαστάνω Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 72 — Λεξ. Δεῆκ Πρω. ἀναβλαστένω Λεξ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναβλαστάνω. Ἡ μετοχ. ἀναβλαστεμένους καὶ παρὰ Βλάχ.

Βλαστάνω ἐκ νέου, ἀναδίδω νέους βλαστοὺς ἔνθ' ἀν.: Ἀρχίζαν κ' ἔδιναν καρπὸ τ' ἀναβλαστημένα τὰ λαϊόδετρα Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ξαναβλαστάνω.

ἀνάβλαχος ὁ, Πελοπν. (Λακεδ. Ὀίν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Βλάχος.

Ἀνθρώπος ἄξεστος, ἀγροῖκος. Συνών. καράβλαχος.

ἀνάβλεμμα τό, Ζάκ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Τῆλ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλευτ. ζωῆ 103 ΚΟῦράν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 285 — Λεξ. Δημητρ. ἀνάβλεμμα Κρήτ. ἀνάβλεμμα Θράκ.(Αἰν.) ἀνέβλεμμα Κρήτ. ἀνέβλεμμα Κρήτ. ἄνεμπλιμμα Μακεδ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀνάβλεμμα = τὸ βλέπειν πρὸς τὰ ἄνω. Παρὰ Γύπαρ. πρᾶξ. Β στ. 398 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 217) ὁ τύπ. ἀνάμπλεμμα. Διὰ τὸν τύπ. ἀνάβλεμμα πβ. ἀναβλέπω - ἀνεβλέπω, βλέπω - βλέπω.

1) Τὸ βλέμμα ἔνθ' ἀν.: Τὸ ἀνάβλεμμά του ἔδειχνε πολλὴν καλωσύνη Κέρκ. Ἐγύρισα τὸ ἀνάβλεμμά μου ἔς τὸ ἄλλο μέρος Ζάκ. Διόλου δὲ γιγᾶ τοῦ ἄνεμπλιμμα τ' Μακεδ. Σφάζει τὸν ἄνθρωπο μὲ τ' ἀνάβλεμμά τση Κρήτ. || Ἄσμ.

Τὸ σιανόν σου ἀνάβλεμμα σηκώνει πεθαμ-μένους καὶ θανατῶν-νει ζωντανούς καὶ γιαίν' ἀρρωστημένους Κάρπ.

Εὐγενικὸ τ' ἀνάβλεμμα, τ' ἀμάθια φλόγα βγάνουν Κρήτ.

Ὁ ποταμὸς σέρνει κλαδιὰ κ' ἡ θάλασσα καράβια κ' ἡ κόρη μὲ τ' ἀνάβλεμμα σέρνει τὰ παλληκάρια αὐτόθι. — Ποίημ.

Ἐδῶ ἀτελάτες χάνονται καὶ σφάζονται κουρσάροι γιὰ τὸ φιλεῖ τῆς Μαξιμῶς καὶ γιὰ τ' ἀνάβλεμμά της ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.

Τ' ὠχρὸ κεφάλι γέρνοντας ἔς τὴν ἀγκαλιά μου ἀπάνω καὶ μὲ θλιμμένο ἀνάβλεμμα στυλὰ κοιτάζοντάς με θὰ μὲ ξεχάσης, ρώταγες, καλέ μου σὰν πεθάνω;

ΚΟῦράν. ἔνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ στ. 107 (ἐκδ. Ε'Legrand) «τὴν γλῶσσαν σου ἄγροικῶ ξερῆν, θαμπὸν τ' ἀνάβλεμμά σου». Συνών. κοίταγμα, ματιά.

2) Ὁ ὀφθαλμὸς Πελοπν. (Μάν.): Φρ. Καρφί ἔς τ' ἀνάβλεμμά σου! (ἀρὰ πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βλαπτικῆς ἐπιρροῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ).

ἀναβλεμματίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀναμπλεμματίδα Χίος ἀναπτεμματία Χίος (Βίκ.) ἀνεμπλεμματία Χίος (Καλαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνάβλεμμα. Διὰ τὸν τύπον ἀναμπλεμματίδα ἰδ. ἀνάβλεμμα.

Ὁ ἀναφυόμενος νεαρὸς βλαστός. Συνών. ἀναβλεπίδα.

ἀναβλεμματίζω Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἀναβλεμματίζω. Πβ. Πρόδρομ. 3,351 (ἐκδ. Hesseling - Pernot) «τὸ πῶς λαλεῖς, πῶς στήκεσαι, πῶς ἀναβλεμματίζεις».

Ἐνατενίζω, ἐμβλέπω.

ἀναβλεπίδα ἡ, Χίος (Καρδάμ.) ἀνεμπλεπίδα Χίος ἀνεβλεπίδα Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβλέπω. Διὰ τὸν τύπον ἀνεμπλεπίδα ἰδ. ἀνάβλεμμα.

Ἀναβλεμματίδα, ὁ ἰδ.: Ἐβγαλε ἀνεβλεπίδες ἡ λεμονεῖα.

ἀναβλέπω Κρήτ. Χίος — Λεξ. Δημητρ. ἀνεβλέπω Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀναβλέπω.

1) Ἀνακτῶ καὶ πάλιν τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὄρασιν Κρήτ. Χίος — Λεξ. Δημητρ.: Ἐκαμε ἐγχείρισι τῆς πανάδας καὶ ἀναβλέπει Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀναδίδω νέους βλαστοὺς, ἀναβλαστάνω Χίος: Ἀνέβλεψε τὸ δέντρο. Τῶρ ἀρχινοῦν ἡ ἀνεβλέπουν οἱ λεμονεῖς.

ἀναβλύζω Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναβλύζου Ἡπ. (Χουλιάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβλύζω κατὰ τὰ εἰς -ιάζω.

Ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὑγρὸν Ἡπ. (Χουλιάρ.): Ἐβριεῖ πουλὺ καὶ ἀναβλύζ' οὐ τόπους. Συνών. ἀναβλύζω 1, ἀναβόλάζω 2, ἀναβρύω.

ἀνάβλυσμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναβλύζω.

Δάκρυσμα ἐκ συγκινήσεως, χαρᾶς ἢ λύπης.

ἀναβλύζω Ἡπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πόντ. (Σινώπ.) ἀναβλύζου Ἡπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) Τσακων. ἀναβι-

